

ירושלים, 2 בינואר, 2026

חוות דעת רפואית

הנדון: ת.א. 23130-08-24 בבימ"ש השלום בכפר סבא – גריגורי בזרוק נ' כלל ואח'

אני החתום מטה נתמנית על ידי כבוד השופט ווסים ג'בארה, בית משפט השלום בכפר סבא, כמומחה רפואי בתחום הפסיכיאטריה של הילד בתיק זה. אני נותן חוות דעת זאת במקום עדות בבית המשפט ואני מצהיר בזאת כי ידוע לי היטב, שלעניין הוראות החוק הפלילי בדבר עדות שקר בשבועה בבית המשפט, דין חוות דעתי זאת כשהיא חתומה על ידי כדין עדות בשבועה שנתתי בבית המשפט.

ואלה פרטי השכלתי:

בוגר בית הספר לרפואה של "הדסה" והאוניברסיטה העברית בירושלים, 1986-1993, בעל רשיון לעסוק ברפואה מספר 26616, מתאריך 17/10/1994. התמחויות בפסיכיאטריה של המבוגר ובפסיכיאטריה של הילד והמתבגר בביה"ח "הדסה" עין-כרם בירושלים בשנים 1994-2001. תואר מומחה בפסיכיאטריה מתאריך 18/7/1999, מספר תעודה 17034. תואר מומחה בפסיכיאטריה של הילד והמתבגר מתאריך 20/12/2001, מספר תעודה 19039. תואר מוסמך במנהל מערכות בריאות בביה"ס לבריאות הציבור של האוניברסיטה העברית ו"הדסה" משנת 2018.

ואלה פרטי נסיוני:

מורה בחוג לפסיכיאטריה של ביה"ס לרפואה של "הדסה" והאוניברסיטה העברית בירושלים משנת 1997, יו"ר החוג בין השנים 2013-2017, בעל דרגת פרופסור חבר במסלול הקליני משנת 2015 ובמסלול הרגיל משנת 2023. עבודה כרופא בכיר ביחידה לפסיכיאטריה של הילד והמתבגר בביה"ח "הדסה" עין-כרם בשנים 2001-2009. יועץ פסיכיאטרי לבית חולים שיקומי לילדים "אלין" בשנים 2000-2003. חבר ועדות רפואיות מחוזיות לקביעת נכות של משרד הביטחון בשנים 2000-2003. חבר ועדות מחוזיות של משרד הבריאות לצורך אשפוז פסיכיאטרי של ילדים ונוער משנת 2003 ושל מבוגרים משנת 2015 ואילך. השתלמות במחקר בנושא גנטיקה של הפרעות פסיכיאטריות באוניברסיטת ייל בארה"ב בשנים 2003-2005. בוחן בבחינות ההתמחות בפסיכיאטריה של הילד והמתבגר משנת 2007. מזכיר האיגוד הישראלי לפסיכיאטריה של הילד והמתבגר בין השנים 2009-2012. מנהל מחלקת ילדים ונוער, המרכז הירושלמי לבריאות הנפש, ביה"ח "איתנים", משנת 2009. יו"ר האיגוד הישראלי לפסיכיאטריה ביולוגית בין השנים 2018-2021. סגן דיקן לענייני אקדמיה משנת 2020 ויו"ר ועדת הלסינקי משנת 2021 במרכז הירושלמי לבריאות הנפש.

חוות דעתי מתבססת על בדיקתי את התובע, הקטין גרגורי בזרוק, בתאריך 14/9/25 במרפאתי שבירושלים. הבדיקה נערכה בנוכחות אימו, אולגה. האם הזדהתה בפניי באמצעות תעודת זהות ובה מופיעים פרטיו של התובע כבנה. בנוסף עיינתי בהעתקי מסמכים אשר הומצאו לי על-ידי באי כוח התובע והנתבעת כמפורט להלן:

1. תיק רפואי קופת חולים "מאוחדת" בין השנים 2013-2024.
2. מכתב שחרור מחדר מיון בי"ח "לניאדו" מתאריך 2/8/23.
3. תעודות בית ספר מהשנים 2017-2025 (כתות א'-ו', ו-ח').
4. תיק המרפאה לילדים ונוער של המרכז לבריאות הנפש "לב השרון" בנתניה מהשנים 2024-2025.
5. חוות דעת רפואית של ד"ר אלי הימן, מומחה בנורולוגיה של הילד, מתאריך 20/9/25.

וזאת חוות דעתי:

פרטים מזהים:

גריגורי (גרישה) בזרוק הינו נער בן 15, תלמיד כיתה ט' (מקדמת), תושב נתניה.

תיאור התאונה נשוא התביעה והמהלך אחריה:

לדבריהם של גרישה ואימו, ולפי התיעוד, הוא נפצע בתאונת הדרכים נשוא תביעה זו, אשר אירעה בתאריך 1/8/23 כשהיה כבן 12.5 ובין כיתה ו' ל-ז'. לפי דבריו, הוא רכב אז על קורקינט (לא חשמלי) כדי לפגוש חבר בפארק סקייטבורד. הוא מאשר את התיעוד לפיו היה ללא קסדה. הוא חצה מעבר חצייה, ורכב שבתחילה עצר לו, החל לנסוע לפתע, ופגע בו. לדבריו של גרישה, עיקר הפגיעה היתה בקורקינט. הוא נפל על הרצפה, ונחבל בפלג גוף ימין וקצת בראש. לפי דבריו, הוא "ראה לבן ל-7 שניות", ואח"כ חזר להכרה. עוברי אורח עזרו לו והוא התקשר לאימו. לדבריה הוא אמר לה ש"הרגו אותי". היא הגיעה למקום, ומשם הוא הובא לחדר מיון "לניאדו". לדבריהם ולפי התיעוד, בבדיקתו בחדר המיון לא נמצאה פגיעה גופנית משמעותית, כולל לא ב-CT מוח, וגרישה שוחרר לביתו. לדבריו, עד היום הוא סובל מכאבים בברכיים שלא ממש מגבילים אותו, למשל בשיעורי ספורט או בתחרויות כוח עם חבריו. בעבר סבל מכאבי ראש ונעזר חלקית באלטרולט (ר' להלן), שלדבריו הגביר חרדה ולכן הפסיק אותו. כיום יש התקפים של כאב פעם בשבועיים.

גרישה ואימו מתארים גם שינוי לרעה במצבו הנפשי לאחר התאונה. לפי דבריהם, הוא התקשה לישון ועבר לישון במיטת האם (היא והאב ישנו אז בחדרים נפרדים משיקולי נוחיות), ולא רק לבוא אליה לעיתים כמו שעשה קודם. הוא היה חולם על התאונה, ולפי האם היה ניכר בו שהוא סובל תוך כדי שינה. הוא חזר להרטיב כל לילה. הופיעו התקפי חרדה כל יום. היתה ירידה בלימודים (הוא בדיוק התחיל ללמוד אז בחטיבת הביניים). הוא הפך יותר עקשן ופחות ממושמע.

לפי התייעוד, מס' ימים לאחר התאונה (7/8/23), נמסר לרופאה המטפלת בקופת חולים על ידי האם כי בעקבות התאונה גרישה החל לסבול מפחד בלילה, נדודי שינה, והרטבה פעמיים בשבוע. בהמשך תוארו גם הרטבה ביום והליכה מתוך שינה. כעבור כחודש (4/8/23) הוא הופנה על ידי רופא אחר לנוירולוג בשל כאבי ראש, וגם לפסיכולוג, באבחנה של חשד להפרעת חרדה. הומלץ גם על תרופת הארגעה הטבעית קלמנברין. גם הנוירולוג אותו ראה הפנה לטיפול פסיכולוגי, וזאת בנוסף להמלצה על טיפול באלטרולט 10-25 מ"ג ליום לכאבי הראש (18/9/23). בהמשך צויין בתיקו (28/11/23) כי היה אצל פסיכיאטר ילדים אך לא ניתן לראות את הסיכום (שגם אני לא ראיתי). גרישה קיבל מינירין מאורולוג להרטבה (13/3/24), ובמעקב נוירולוגי נמסר שהמינירין מביא לשפור בהרטבה, וכי הוא יבש בלילה. צויין גם שאינו בטיפול פסיכולוגי למרות המשך מתח, ושוב הומלץ על כך (27/5/24).

לפי תיק המרפאה לילדים ונוער של המרכז לבריאות הנפש "לב השרון" בנתניה, בתאריך 23/7/24 פנתה לשם האם לצורך טיפול בגרישה. בפגישת האינטייק הוא תיאר בריחות שתן לאחר התאונה, התקפי חרדה בלילה עם התעוררות ממראה של מעין כדור שנוסע מהר, וכאבי ראש. תואר שיפור במצב תחת טיפול נוירולוגי ואורולוגי. בזמן הפניה סבל מעט ממתח (4/10), ולא היתה לו המנעות הקשורה בתאונה. תוארו קושי ועצב בשל מחלת הסרטן של אביו, תחושת בדידות, וקושי בקבלת הצורך להיות בכיתה קטנה. למרות שהיה נראה שהוא סובל מהפרעת קשב האם אמרה שהיא אינה רוצה לתת לו ריטלין. הרושם של המטפלת היה שגרישה מתמודד עם קשיים מרובים, ולא דווקא בשל התאונה. בפגישות הטיפול שהתקיימו לאחר מכן הוא לא דיבר כלל על התאונה. הוא תיאר קשיים בבית הספר, קשיי השתלבות, ודימוי עצמי נמוך. הוא לא הגיע לטיפול באופן סדיר, ובאותו זמן גם לא הגיע לבית הספר. בהמשך נמסר כי אביו היה מאושפז אז. תוארו בעיות התנהגות קשות בביה"ס כולל אלימות, והבאת סכין יפנית לכתה. המטפלת כתבה כי האם צידדה בגרישה והאשימה את בית הספר. הוא חזר לטיפול לאחר העדרות של חודשיים, וסיפר שעשה זאת גם כדי שיוכל להפסיד יום לימודים (5/11/24). בפגישה הבאה הגיע לטיפול על קורקינט, וסיפר שלאחר מכן ילך לסקייטפארק. הוא תיאר קשיים חברתיים וביטא משאלה שאביו יחלים מסרטן (12/11/24). אביו נפטר

סמוך לאחר מכן, ובטיפול הוא הביע רצון לתמוך באימו, ולהיות חזק גם מול אנשים אלימים שהוא פוגש (25/11/24). לאחר מכן הוא הפסיק להגיע, אך הוחלט לא לסגור את התיק לבקשת האם, גם לאחר עזיבת המטפלת את המרפאה. אותה מטפלת המליצה על מעורבות של האם בהמשך הטיפול, בשל הקושי שלה להכיר בבעיות של גרישה (3/12/24). בפגישת חידוש הטיפול (10/2/25) האם תיארה שיפור מבחינת הסימפטומים שהיו לאחר התאונה. היא דווחה בעיקר על קשיים לאחר מות האב ועל קשיים בבית הספר. בפגישה עם גרישה עצמו הוא תיאר שוב צורך לעזור לאימו ולהיות חזק כלפי חוץ (16/2/25). אחרי שתי פגישות של טיפול הוא הודיע שאינו רוצה להמשיך בכך, ונכתב כי יש לו גם טיפול בבית הספר (2/3/25). לפי תעודת ביה"ס מכתה ח' (זו של כתה ז', השנה שלאחר התאונה לא נשלחה אליי) ההישגים של גרישה היו נמוכים מאוד, עם הערות על העדרויות והתנהגות.

בפגישה איתי אומר גרישה כי בתחילה חש נעזר בפגישות עם המטפלת הראשונה (שהיתה מבוגרת יותר). אח"כ הוא הרגיש שהפגישות לא מועילות לו, וכך גם אחרי ההחלפה במטפלת צעירה יותר (לאחר שהראשונה יצאה לפנסיה). הוא אומר כי הפסיק את הטיפול גם בשל תקופה של מתקפת טילים. לדבריו הוא לא נזקק לטיפול אחרי מותו של אביו מסרטן ריאות. לפי דבריו, לאחר מות האב הוא היה עצוב כשבועיים, ואח"כ התגבר לבד. הוא אומר כי כיום הוא אינו עצוב בשל כך. הוא נזכר באבא לעיתים, ושמח שהוא לא שוכח אותו. גרישה מתאר שיפור בסימפטומים הפוסט-טראומטיים. לדבריו כיום הוא אינו חולם על התאונה. הוא נרדם מהר וישן רצוף במיטתו. אין לו הרטבות והוא אינו זקוק למינירין, שעזר לו בעבר. מצב הרוח שלו טוב. הוא חזר לרכוב על הקורקינט, שלא נהרס, כולל במקום התאונה. גרישה אומר כי הוא יכול להיות לבד בבית ואינו חושש מכך. הוא הולך לבד הלוך וחזור לבי"ס. לדבריו, כיום יש לו התקפי חרדה כפעם בשבוע או יותר, ואילו יכולים להתרחש בבי"ס, כשהוא עם חברים או בבית. לדבריו הוא רוצה לחזור הביתה כשהדבר קורה. הוא אומר כי היה רוצה לקבל תרופה שתעלים זאת, ואימו נותנת לו ולריאן (תרופת ארגעה צמחית) שעוזרת מעט. לדבריו עדיין יש לו קשיים בביה"ס. הוא לומד בכתה קטנה (מקדמת), ואינו מרוצה מכך. לפי דבריו, הוא היה רוצה ללמוד בחטיבות ביניים אחרות. באחת יש כתה קטנה עם תנאים פיזיים ומיקום טובים יותר לפי דעתו, ובשניה יש כתות רגילות עם חברים שלו. הוא מתקשה בעיקר במקצועות מילוליים (כמו בעבר), בחשבון הוא מצליח יותר. לפי דבריו אין לו בעיות ריכוז. לטענתו, אין לו בעיות התנהגות קשות מעבר להפרעה לשיעור כשמשתעמם לו. לא קיבלתי תעודה משנת הלימודים הנוכחית כדי לאמת את התיאור הזה. לדבריו של גרישה הוא מסתדר עם הילדים בביה"ס. אחה"צ הוא נפגש עם חברים. הוא מטייל איתם, והם עושים תחרויות כוח. לעיתים רחוקות הם נקלעים למריבות עם חבורות אחרות. הוא מאשר שהם פוגשים אנשים הקשורים כנראה לפשע, אך לדבריו הוא לא חושש מהם. הוא

אומר כי ניסה פעם כמה שאכטות של "רוק" שבחור צעיר הציע לו. הוא הבין שזה מסוכן ולא עשה זאת שוב. לדבריו הוא אינו מעשן, ולא שותה אלכוהול. התיאבון שלו תקין והוא יכול לחמם לעצמו אוכל מוכן (חינקלי). הוא אוהב לנגן בגיטרה ולוקח שיעורי נגינה, וכן להתאמן באגרוף (אך אינו עושה זאת בגלל כאבי הברכיים). יש לו מעט קשרים עם בנות, ללא זוגיות. גרישה אומר כי כשיגדל הוא היה רוצה לעבוד עם אחיו בעסק המשפחתי של הובלות. הוא היה רוצה שתהיה לו משפחה וילדים כמו לאחיו הגדול (בן 30), שיש לו בן ובת. הוא מספר שהוא אוהב לשחק איתם, והיה רוצה אפילו להוציא אותם לבד, מה שהאם לא מרשה. הוא שומע בקולה, ולדבריו מפחד ממנה כי כשהיא כועסת היא צועקת ולעיתים זורקת עליו נעל (לדבריה הדבר קורה לעיתים רחוקות). הוא אומר כי האחים כועסים עליו לפעמים ונותנים לו "צ'פחה".

רקע:

גרישה הוא הצעיר משלושה להוריו. האם שוללת תורשה, אך מספרת שגם לאחיו האמצעי (בן 21) היו קשיים בלימודים ושהוא היה בכתה קטנה. לפי התייעוד, בבדיקות בילדותו של גרישה נמסר כי גם לאם היו קשיי למידה, וכי לאב היו בעיות התנהגות. בפניה לטיפול לאחר התאונה תואר האב כאדם נוקשה ואלים מילולית. בבדיקות בעבר צויין כי גם לאח הבכור יש ADHD, וכי לאח האמצעי היו איחור בדיבור, קשיי שפה ובעיות קשב. בטיפול בגרישה נמסר גם על סגירות ובעיות חברתיות של אח זה. משפחתו של גרישה היא במקור מחצי האי קרים. הם עלו לארץ לפני שהוא נולד, בשל שורשים יהודיים של האב. הם חזרו לקרים, וגרישה נולד שם. כשהיה בן שנתיים הם שבו לישראל, כי האב רצה לחיות ליד אימו. הוא עבד בקרים במסחר, ובארץ כפועל במפעל שיש (ולפי האם ייתכן שהדבר גרם לו לסרטן ריאות, כי הוא לא עישן הרבה). אח"כ הקים האב חברת הובלות עם בניו. האם לא עבדה. בטיפול בגרישה נמסר כי האב חלה בסרטן ב-2016, תחילה בסרטן הדם, אח"כ בסרטן הריאות ולבסוף בסרטן במוח.

ההריון והלידה תקינים של גרישה מתוארים על ידי האם כתקינים. לדבריה ולפי התייעוד, הוא הלך בזמן, אך היה לו עיכוב שפתי. הדיבור (גם ברוסית וגם בעברית), הופיע לדבריה רק בגיל 3 וחצי אחרי שיבוץ בגן שפה. לפי האם, לגרישה היתה הרטבת לילה שחלפה לגמרי רק 3 שנים לפני התאונה. לפי התייעוד, האם התלוננה על הרטבת לילה בכל לילה גם חצי שנה לפני התאונה (23/2/23). לדבריה גם לפני התאונה היו לו בעיות התנהגות. היא מתארת עקשנות, אך לא בעיות חברתיות (למרות שאילו תוארו, ר' להלן). לדבריה היא אינה מבינה מדוע עלתה שאלה של הפרעה על רצף האוטזם (ר' להלן). לפי תעודות בית הספר היסודי, היו לגרישה קשיים במקצועות השפה, עם מעט הערות בעיקר על ארגון, ופחות על התנהגות. לפי

האם הוא היה חרד לעיתים בלילה, ואהב לבוא לישון איתה. לדבריה ולפי התייעוד, עד לתאונה הוא היה בריא בד"כ. לפי התייעוד הוא סבל מפימוזיס ולא נימול.

לפי התייעוד (9/5/17), גרישה היה מוכר למכון להתפתחות הילד מגיל 3 בגלל קשיים בהתפתחות השפה. היה חשד לאפילפסיה בגלל אירועים של ניתוק ודיבור לא ברור, וכן בשל התעוררות באמצע הלילה עם השמעת קולות, חוסר יכולת לדבר ורעד. EEG היה תקין. באבחון נמצאו קשיים שפטיים, ובקשב וארגון. מנת ההתפתחות היתה נמוכה (78). תוארו קשיים רגשיים, והיתה המלצה לטיפול שלא מומשה. בתאריך 21/6/18 נבדק גרישה על ידי נוירולוג ילדים. נכתב שהוא לומד בכתה קטנה בכתה א', בהמשך לגן שפתי, ושיש לו קשיים לימודיים, בעיות בקשב, וניתוקים. תוארו קשיים התנהגותיים, רגשיים וחברתיים והומלץ על הפניה לפסיכיאטר לבדיקת אפשרות של הפרעת תקשורת ושל ADHD.

סטטוס פסיכיאטרי:

נער הנראה כפי גילו, גבוה, בעל עודף משקל, מסודר בהופעתו. יוצר קשר תקין. מתקשה מעט לדבר, ונעזר לעיתים באימו בתרגום מילים מרוסית. מרוכז בשיחה, נראה מותש בסופה ונרדם כשאימו מדברת. שומר על גבולות התנהגות. לעיתים מתווכח עם אימו אך אינו מאבד שליטה מולה. מצב הרוח תקין, האפקט תואם. הלך החשיבה סדור, ללא עדות לקיום מחשבות שווא. שולל הפרעה בתפיסה. שולל אובדנות. השיפוט והתבונה תקינים.

דיון:

מדובר בנער שנפצע באורח קל בתאונה נשוא תביעה זו. לפי חוות דעת של מומחה בנוירולוגיה בתיק, חבלת הראש בתאונה היתה קלה. הוא קבע נכות זמנית של 10% למשך 3 חודשים מיום התאונה, ללא נכות צמיתה לאחר מכן. הוא כתב שסיבת כאבי הראש אינה פגיעה ברקמת המוח.

מבחינה פסיכיאטרית מתוארות ומתועדות אצל התובע תלונות המתאימות באופן חלקי לאבחנה של PTSD, עם הזכרות מרובה באירוע בחלומות ועוררות יתר (חרדה, קשי שינה, הרטבת לילה). אין תיאור של המנעות הקשורה בתאונה. בתחילה נגרמה בשל כך הפרעה בינונית בתפקוד. עם הזמן, ועם טיפול זמני בתרופות, ובפסיכותרפיה לא רציפה, שלא עסקה כלל בסימפטומים אילו אלא בקשיים אחרים, חל שיפור ניכר בסימפטומים הפוסט-טראומטיים. כיום אין הזכרות בתאונה כלל, אין כאמור המנעות הקשורה בה, אין קשיי שינה ואין הרטבת לילה. הקשיים הקיימים כיום (חרדה ברמה נמוכה, בעיות השתלבות חברתית ובעיות

התנהגות) היו קיימים גם קודם, ואם חלקם התגברו עם הזמן, הרי שמדובר בתוצאה של גורמים אחרים, ובהם מות אביו והתגברות מורכבות הסיטואציות החברתיות שהוא מתמודד איתן, כמו גם הדרישות ממנו בביה"ס.

סיכום:

1. התובע, הקטין גרגורי בזרוק, סבל מנכות פסיכיאטרית זמנית בשיעור 20% לפי סעיף 34(ב)(3) לתקנות המל"ל (2012) וזאת מיום 1/8/23 למשך שנתיים. לאחר מכן ירד שיעור הנכות לכדי 5% לפי מצב שבין הסעיפים 34(ב)(1-2) לתקנות.

2. הנכויות הנזכרות בסעיף 1 לעיל נזקפות לחובת התאונה נשוא התביעה, בניכוי נכות קודמת בשיעור של 5%. כלומר לא נותרה נכות פסיכיאטרית צמיתה בעקבות התאונה.

3. במצבו של התובע לא צפויה לחול החמרה התלויה בתאונה והוא אינו זקוק לטיפול נוסף בגינה.

על החתום,

פרופ' יואב כהן, מומחה בפסיכיאטריה ובפסיכיאטריה של הילד והמתבגר